

Ustanovení kolektivní smlouvy ujednané mezi organizacemi, k nimž strany patřily, ke kterým však v době ujednání individuální smlouvy některá strana už nepatří, platí pro obě strany, nelze-li pochybovati o tom, že straně té obsah smlouvy kolektivní byl znám. Obsah kolektivní smlouvy nemusí býti zaměstnancům oznámen, což platí jen pro pracovní řád, stačí, že byla smlouva v provozovně vyvěšena (§ 114b živn. ř.).

Žalobu zaměstnancovu o zaplacení výpovědní lhůty prvý soud zamítl, poněvadž kolektivní smlouva vylučuje výpovědní lhůtu, soud odvolací žalobě vyhověl. Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Dovolání jest oprávněno, pokud uplatňuje dovolací důvod § 503 č. 4 c. ř. s.

Ve sporu jest řešiti otázku, zda pro žalobce platí ustanovení kolektivní smlouvy z 8. května 1920 ujednané mezi sdružením zaměstnavatelů v živnostech na zpracování dřeva v sev.-záp. Čechách na straně jedné a mezi svazem dřevodělníků, soustružníků a podobných povolání a Svazem českých dřevodělníků na straně druhé, jmenovitě ustanovení obsažené v bodě 14. této smlouvy, podle něhož může pracovní poměr každou smluvní stranou a kdykoli bez předchozí výpovědi býti zrušen. Soud odvolací odpověděl na tuto otázku záporně, v čemž mu nelze přisvědčiti.

Ani v nauce ani v soudnictví není o tom sporu, že kolektivní smlouva jeví své účinky jak ve příčině zaměstnavatelů, tak ve příčině zaměstnanců, kteří jsou členy organizací smlouvu ujednavších v době, kdy se ta která smlouva individuální uzavírá. V souzeném případě je jisto, že žalobce byl členem svazu dřevodělníků a že byl odhlášen v dubnu 1926. Nebyl tedy žalobce v době ujednání své individuální smlouvy se stranou žalovanou, k němuž došlo počátkem srpna 1926, již členem svazu dřevodělníků. V nauce vyskytuje se ovšem také názor, že členové organizací jsou předpisy kolektivní smlouvy vázáni po celou dobu její účinnosti i tehdy, když z organizace po ujednání kolektivní smlouvy vystoupí, kterýžto názor se odůvodňuje tím, že by jinak byla podporována snaha porušovati věrnost ke smlouvě kolektivní, leč v souzeném případě nebude nutno k tomuto názoru zaujmouti určité stanovisko, ježto dospějeme k cíli postupem jiným.

Byl-li žalobce do dubna 1926 členem svazu dřevodělníků, pak nelze pochybovati o tom, že mu byl znám obsah kolektivní smlouvy, která platí již od roku 1920, když v srpnu 1926 svou

individuální smlouvu s F. J., jako zástupcem žalovaného, uzavíral. Podle zjištění soudu odvolacího prohlásil žalobce při této příležitosti vůči F. J., že náleží ke svazu dřevodělníků. Toto prohlášení, učiněné při uzavírání smlouvy, nelze vykládati jinak, než že žalobce tím naznačil, že proň platí předpisy kolektivní smlouvy tímto svazem ujednané. Tím se podvolil žalobce mlčky těmto předpisům (§ 863 obč. z.) a nezáleží na tom, že žalobce tehdy členem svazu dřevodělníků už nebyl. Po tomto prohlášení neměl F. J. už důvodné příčiny odkazovati žalobce výslovně na kolektivní smlouvu, ježto mohl předpokládati, že žalobce její obsah zná a považuje pro sebe za závazný. Ostatně byla tato smlouva vyvěšena v provozovně žalovaného, čímž bylo vyhověno předpisu § 114 b živn. ř. Při tom budiž poukázáno na to, že tímto předpisem pojednávajícím o smlouvách kolektivních je pouze nařízeno, aby kolektivní smlouva byla v každé provozovně v y v ě š e n a, kdežto předpis § 88 a živn. řádu, týkající se pracovního řádu, vyžaduje způsobem velícím, že pracovní řád musí býti všem pomocným dělníkům při jejich nastoupení také o z n á m e n. V souzeném případě nejde však o pracovní řád ve smyslu § 88 a živn. ř., nýbrž o smlouvu kolektivní, kterou jest posuzovati podle § 114 b živn. řádu.

Důsledkem toho, co uvedeno, nezáleží na tom, že F. J. přijímaje žalobce do práce, neupozornil ho výslovně na kolektivní smlouvu, jmenovitě na její ustanovení pod bodem 14., stačí, že kolektivní smlouva byla v provozovně žalovaného vyvěšena, že žalobci jako bývalému členu svazu dřevodělníků obsah její byl a musil býti znám a že se žalobce, jak již dovozeno, předpisům jejím mlčky podrobil. Jinaký výklad děje ve sporu zjištěného by odporoval předpisům § 863, odst. 2. a 914 obč. z.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 23. února 1928 Rv I. 1063/27-1. J. K.

Sklep pod domem náležeti může k domu sousednímu jako jeho příslušenství. Příspěvek k § 1500 obč. zák.

Žalobci manželé J. trhovou smlouvou z 2. května 1924 koupili dům čp. 255 v B., který není zatížen žádnou služebností, a teprve delší dobu po smlouvě se dověděli, že pod jejich domem nalézá se sklep, přístupný jen ze stavební parcely čkat. 110 domu sousedního čp. 81 a že žalovaní D. jako vlastníci domu čp. 81 sklepa toho užívají. Žalobci při koupi domu nebyli od prodávatelů upozorněni, že pod prodávaným domem jest sklep, uží-